

En meget smuk

Nye Viise, eller:

en Afkædelse, som en Søemand
bruger til sin Kiereste .....

Adieu, Mameselle! min yndige Møe!

[Irondy:] Tryk i dette Aar.

V box 32: 933

En meget smuk

Nye Viise,

eller:

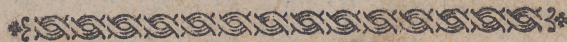
en Afſkeedſtale,

ſom en Søemand bruger til ſin
Kiereste;

og begynder ſaaledes:

Adieu, Mameſelle! min yndige *Møe!*

Synges med ſin egen belienſte
Melodie.

Trykt i dette Aar.

[Fruentlige 17.]

V. box 32:933

I.

Adieu, Mameselle! min yndige Moe!
Blaaflaget vaer ombord,
Betyder min Reise paa vilden See.
Men giv mig et venneligt Ord
Til Pant og Forsikring at du er mig
troe;
Af Hiertet jeg elsker dig,
Slet ingen skal dig fra mig snoe,
Troe du mig visselig.

2. Ja

2.
Ja du maae mig troe, naar jeg kom-
mer derhen,
At jeg skal skrive til dig,
Da skal du faae vide omstunder om
mig,

Troe du mig visselig.
Ja du skal faae Glæde og Trost i dit
Bryst.
Om du mig af Hjertet har kjer.
I alt hvad du lader, i alt hvad du gjør,
Du maae mig oprigtig være.

3.
Nu blæser her en deilig Vind,
Nu maae vi strax ombord,
Saa lystelig seiler vi til den Stad,
Der vi faae en Ladning Franskvindgod.
Gud være med os, som han var
Med Noah i Arken, da han seilede!
Gud give os lykkelig Vind!
Og det onsker Kieresten min.

4.
Eftersom Gud mig skicket har
Med Glæde til dette Sted,
Da vil jeg ei forglemme min Ven,
Men da jeg vil gange i Land,
Og

Og kjoibe for hende en Gave saa skion,
Som hende behager vel.
Gud give saa, at jeg maae komme igjen
Til dig udi Glæde, min Ven!

5.
Nu har vi lodset vor Ladning god;
Nu er vi ganske klar,
Nu vil vi gange op i Land,
Og kjoibe for Hyren vor.
Men jeg vil kjoibe de Gaver god
Alt for min Fæstemøe sed;
Thi hun gaaer hjemme og forger for mig,
Hun er saa skion en Møe.

6.
Strax kom jeg til en liden Stad,
Hvori jeg havde mit Hiem,
Der fandt jeg for mig en Pige saa glad,
En Dukke, var Kieresten min.
Hun bad mig være velkommen igjen,
Hun tog mig udi sin Favn,
Hun kyssede mig vel femten gang,
Og lagde mig til sin Barm.

7. Og

7.
Da det vil jeg ønske enhver Søemand,
Som seiler paa brusende Hav,
At han maae komme hjem igien,
Og der oplede sin Grav!
Og naar han saa hjemkommen er,
Han finder sin' Venner og Fæste.
Da er han ganske glad,
Og fro forvinder da al sin Nød.

8.
Og ingen kan tænke, og ingen kan troe;
En Søemand lider stor Nød,
Ja han maae vanke baade hid og did,
Saa vide om efter sit Brød;
Ja stundum er han i dyb Afarund,
Og stundum i Belgernes Haab.
Enhver vel tænke ved sig selv,
Han giver Gud mangt et Raab.

9.
Min gode Søemand paa Sønder og
Nord,
Du haver et megen Røe
For Banker og Skier er Nøden stor,
Det faaer dog saa mangen troe.
Endeel

Endeel jo mister sit Liv derved,
For Brødet de lider stor Nød,
Endskjønt man arbejder i tungeste Sved,
Saa faaer man dog mangen et Stød.

10.
Du kan dog vel tænke ved dig selv,
Om du haver en troe Ven,
Den gaaer dig ei af glemme saa læt,
Til den du vil komme igjen.
Jeg veed og, at naar min Reise var endt,
Og jeg er kommen i Land,
Min Ven, hun havde mig ei forglemt,
Hun mødte mig strax paa Stand.

11.
Forglem mig dog ikke, min sødeste Ven!
Men vær mig oprigtig og troe,
Jeg skal dig ei svige, men komme igjen,
Og leve med dig udi Røe.
Ja, vi skal da leve tillsammans saa smukt,
Og have hverandre saa tiere,
Ja leve saa venlig i Ære og Tugt
Til Døden borttager os her.

12. Nu

